

Stjernernes hårde

Rolling Stones — er kommet for langt væk fra gaderne.

Af Dan Turèll

Superstars hører til de sjældne dyr, der kan jages frit hele året, naturligvis — superstars i politik såvel som rock'n roll. De fleste på det sidste område ser ud til at få en varm, hård sommer.

Rolling Stones har haft deres come-back med en ny LP og en ny koncert-turné, og begejstringen i England har været mildt sagt moderat. Stones er, mener kritikere som publikum, simpelthen kommet for langt væk — for langt væk fra gaderne, for langt væk fra deres fans, for langt væk fra hvor tingene foregår. De sidder i deres elfenbenstårne eller Cadillac'er og lever i en anden verden.

Også David Bowie, 'Manden

der kom ned på jorden', har været i modvind. Pressen har været hård ved ham. En britisk musikjournalist kaldte ham 'Manden der kravlede ind i Frank Sinatras habit'. Hans tidligere musikere angriber ham. Guitaristen Mick Ronson ville ønske han kunne slå ham ned. Hans efterfølger Earl Slick siger — til Melody Maker — at Bowie 'ikke er til at tale med — fuld af fascistideer og besat af tanken om at beherske verden'.

Heller ikke Beatles-resterne kan vente sig meget af sommeren 76. John Lennon og George Harrison har begge ubehagelige rettheds-retssager løbende, Lennon for at have hugget en gammel Chuck Berry-melodi til en Beatles plade for længe siden, Harrison fordi hans kæmpehit 'My Sweet Lord' hævdes identisk med en 50'er-hit, der hed 'She's so fine'.

Men værst står det dog til hos Elvis Presley. I år, netop 20 år efter hans første millionhit 'Heartbreak Hotel', har han problemer som aldrig før. Det er længe siden han blev forbudt som obskøn i visse stater, længe siden han var et oprørs-symbol. I endnu højere grad end Stones har han været totalt isoleret lige siden engang i 50'erne. Stones har dog hincanden, Elvis er så fuldstændig alene som en sidste Brontosaurus, så alene som kun de kongelige eller Muhamad Ali er.

Omgivet af vagter og boende

Elvis Presley — totalt isoleret og køres hårdt af en majta.

sommer

David Bowie — er kravlet i Frank Sinatras habit.

John Lennon — beskyldes for at have hugget en andens melodi.

i huse så bevogtede som kun præsidentens, er Presleys isolation fra omverdenen noget nær total. Elvis har sit eget hof af managers, producere og legkammerater, og det har længe været det samme. Ledet af hans legendariske cigar-manager, oberst Tom Parker, kaldes Elvis-hoffet. Memphis-Mafiaen. Og den kører Elvis fuldstændig.

Elvis bliver ældre, Elvis har besvær med fysikken. Elvis har ikke lavet en ny film i tre år. Og hans seneste plade — 'From Elvis Presley Boulevard, Memphis, Tennessee' — er en trist affære, gusten og gyselig. Åh, aldrig i sit liv har Elvis haft så ødselt udstyr, så mange strygere, aldrig så mange blæsere bag sig, damekor, sindrige arrangementer — og aldrig haft så lidt at fylde dem ud med. Så meget, mand! Stemmen er svag og uoverbevisende, repertoiret nye og gamle lovesongs fra Las Vegas' overskudslandet. Det ligner og lyder som et skridt på vejen mod Frank Sinatra-Dean Martin trippet.

I hvert fald er det en kedelig hilsen til sommeren 76. Sommeren 56 gav — foruden 'Heartbreak Hotel' — bl.a. 'Hound Dog', 'Don't be cruel', 'Love me tender'...

Til Elvis' øvrige bekymringer kommer også, at hans image bliver bombet af de historier, der siver ud. Producenten Phil Spector arbejdede som ung

som sangskriver for Elvis, og han har fortalt om, hvordan det gik til, når Elvis indspillede nye sange. Det var lige efter han var kommet hjem fra hæren, omkring 1960.

Man indspillede sangen på et prøveband, en såkaldt Demo, man engagerede trommeslager, guitarist o.s.v., til indspilningen, og så ledte man efter en stemme, der lød som Elvis'. Så var der større chance for, at Elvis købte sangen. Og hvis sangen var sunget sådan, at fraseringen var Elvis', så kørte han den af lige efter Demo'en. Undertiden sang han simpelt hen over demonstrationsbåndet, og så blev det udsendt som den nye Elvis Presley-single.

Blandt de sangere, der således scorede små-honorarer som Elvis-mundskæne var den kendte P. J. Proby.

Elvis siger ingenting. Som mere end en rock-journalist gennem tiderne har måttet lære: Elvis siger praktisk talt aldrig noget. Der kendes ikke et virkeligt interview med Elvis.

Elvis i København

Da jeg i går eftermiddags købte den nye Elvis nede på Vesterbrogade, sagde ekspeditricen, at det slet ikke lignede ham. Men det kommer det nok til. Tiderne er skiftende for Elvis som for alle andre. Det er svært at forny sig. Og nu er Elvis over 40 og langt væk fra verden, og når man først er

blevet 40, bliver verden meget sjældent større.

Om aftenen gik jeg så i Roxy for at gense 'Blue Hawaii' fra 61, og det var en oplevelse. Selvfølgelig er det en dårlig film, men hvis du vil se noget af en tid eller en tidsånd, så se en dårlig film. De gode er altid forud og derfor moderne — de dårlige har altid alle tidens tåbeligheder og særegenheder, og det er derfor de alligevel er så gode. 'Blue Hawaii', set 15 år efter er en utrolig uskyldig symfoni af ananas-juice cocktails, solbrændte kroppe, surf bræt i skumringen, flirts i eksotiske blomsterflor, glimtende guitarer, hviskende palmer, unge ansigter. Det Store Cinemascope Teenage Paradis. Patetisk, og så smukt som bare fanden, og om hundrede år vil den være vor tids billede af en hjort ved en skovsø.

Det er 'Blue Hawaii' Elvis synger 'I can't help falling in love with you'. Og jeg kunne ikke lade være med at tænke på, at det altid har været umuligt ikke at elske Elvis. Også i dag, da han givet er fanget, og der ikke er nogen vej tilbage, og det er svært at se nogen frem. Las Vegas-løven Elvis, vor tids Sinatra, forfra igen.

Men som rock-journalisten Mick Farren siger: Den eneste der kan fortælle os sandheden om Elvis Presley er Elvis Presley.

Og Elvis siger jo aldrig noget.